

Jens Foged: Jeg takker finansministeren for svaret, men det er sådan set ikke helt tilfredsstillende for de pågældende borgere, som er inde under de nugældende beskatningsregler. Hvis det virkelig ligger sådan, at 40.000-50.000 kr. pr. ha skal være det tal, hvorudfra de skal beskattes, og beskatningen når op på ca. 100 promille, så er det en beskatning af en sådan størrelsesorden; at det er der ingen der kan klare, det kan produktionen som landbrugsjord overhovedet ikke bære, og man nærmer sig altså en tilstand, hvor det, hvis ikke det snart ordnes på én eller anden måde, er ekspropriation uden erstatning.

Det har vel ikke været meningen med loven; at en Vestskov skulle trække så meget i langdrag, men det kommer altså de pågældende landbrug og gartneribrug til skade, at man ikke får klaret forholdene noget hurtigere. Jeg er tilfreds med, at finansministeren giver udtryk for, at vurderingerne nok efter de gældende regler er for høje, men for mig står det sådan, at enten må det være bondegårdsreglen, der anvendes, eller også må man snarest muligt love de pågældende, at arealerne bliver købt til det formål, som de er udset til, eller også må loven laves om. Det kan simpelt hen ikke være rimeligt, at borgere, der ligger i en sådan fase, skal se værdierne smuldre mellem fingrene; det er en belastning for de pågældende borgere, at de ikke ved, om de er købt eller solgt.

Jeg beder derfor finansministeren tage sig af sagen, måske inden der foreligger en kendelse fra landsskatteretten. Jeg er naturligvis vidende om, at landsskatteretten kan komme med en kendelse, men det ville vel være rigtigere, om man løste problemet forinden. For mit vedkommende tror jeg, det er gålt med loven, og når det er en forkert lov, kan landsskatteretten kun dømme efter loven og altså komme med en afgørelse; der ikke er tilfredsstillende. Det er egentlig derfor, jeg synes, vi ligger i en mellemfase, hvor man burde ændre det, inden landsskatteretten kom med en kendelse.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Spørgsmålet om en eventuel lovændring må vi vende tilbage til, men hr. Jens Foged har da ret i, at det afgørende er, hvad vi kan gøre over for de pågældende, for selvfølgelig

kan ingen ønske, at loven skal virke på en sådan måde, at de bliver udsat for noget, som nærmer sig konfiskation eller ekspropriation; det er fuldstændig rigtigt, at det er ikke hensigten med loven. Fremgangsmåden mener jeg altså er i overensstemmelse med den nugældende lov, og i mine bemærkninger lå jo også, at vi havde taget sagen op; men når der sker en påklage, som tilfældet har været, må vi afvente behandlingen af den, inden vi træffer den endelige afgørelse.

Sagen er altså taget op af statens ligningsdirektorat og dermed af finansministeriet, og mine bemærkninger om, at man begge steder anser vurderingerne for at være for høje på grund af den udvikling, der har været, synes jeg også i første omgang må kunne sige de pågældende, at de kan forvente, at man ikke uden videre lader sagen køre med de uheldige virkninger, som hr. Jens Foged med rette har påpeget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Søren B. Jørgensen* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Hvornår kan det af ministeren den 14. marts 1970 nedsatte idrætsudvalg forventes at afgive betænkning?“

Søren B. Jørgensen: I den debat, vi havde i december 1966 i forbindelse med idrætsudvalgets nedsættelse, var det ministeren, der foreslog, at det skulle være et udvalg i stedet for en kommission, der skulle klare problemerne, fordi man mente — det var med den begrundelse — at så ville det gå hurtigere med arbejdet.

Vi havde god grund til at forvente, at vi i denne folketingsssamling ville høre fra udvalget, fordi ministeren dengang lovede, at det skulle blive et hurtigt arbejdende udvalg. Der var faktisk ingen grænser for, hvor stor forståelse ministeren havde for det arbejde, der udføres i vore idrætsorganisationer, og hvor meget det betyder for samfundet på det forebyggende, det helbredsmæssige og det sociale område.

Imidlertid har den tanke strejft mig, og jeg håber inderligt, at den er ubegrundet, at ministeren ikke havde hele hjertet med, da han her fra talerstolen priste idrættens indsats i samfundet.

Der er sket et par ting siden da. Jeg tæn-